

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 3. De Paupertate D. Iosephi, rerumque terrenarum contemptu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

in infinitam libertatem extenditur.

XLIX. Secundò, in exercitio artis suæ in summâ humilitate, & cum summâ resignatione, summam exercuit obedientiam, subiectus omni humanæ creaturæ propter Deum, qui subiecerat cum in spe: prostratus quippe à fortunâ, vel melius à Deo ejusque justissimâ Providentiâ à summis natalibus ad infimam sortem, à sceptro, inquam, ad malleum, illis quibus operas suas locabat, ut humillimus servus, modestissimè in serviebat flexanimis ad omnem eorum nutum.

L. Tertiò obedivit Cæsari, nam cum exiisset ab illo Edictum ut describeretur univèrsus Orbis: *Ascendit Ioseph à Galilea de Civitate Nazareth in Iudæam in Civitatem David, quæ vocabatur Bethleem, eo quod esset de domo & familia David ut profiteretur cum Maria desponsata uxore sibi pregnante.* Inquit Lucas cap. 2. vers. 4. *Ascendit*, inquam, quod significat iter arduum, *in illis diebus*, idest hycemali tempore ad finem scilicet Decembris; *de Nazareth in Bethleem*, idest ad viginti quinque leucas horarias, ut minimùm, *cum Maria*, idest brevi pariturâ, unde non levis ei timor: sed quod caput est *desponsatâ sibi uxore*, quam sciebat verbo divino filio Altissimi foetam, idest illo sub quo tremunt etiam illi qui portant orbem, & ipsæ cæli columnæ; illo, inquam, ante cujus conspectum mors fugit, ad cujus vocem mortui resurgunt, videntes autem eum portæ mortis confractæ sunt; illo denique ante quem Augustus cum supercilio suo, nec etiam culex est, & nihilominus hæc sciens, ac se tanti Domini Patrem à Deo electum & effectum paret edicto ut alii de trivio homunculi.

LI. Hanc profundam reflexionem mihi ingessit phrasis seu modus loquendi Sancti Evangelistæ Lucæ hoc factum referentis. Nam postquam dixit cap. 2. vers. 3. *Ibant omnes ut profiterentur singuli in Civitatem suam.* Subjungit statim versum immediatè sequenti: *Ascendit autem & Ioseph à Galilea de Civitate Nazareth*, quasi diceret non tantùm alii Edicto Cæsaris Augusti Majestatis obedientes iverunt singuli

in Civitatem suam, ut profiterentur, sed etiam (quod admirère) Ioseph cum Mariâ sibi desponsatâ uxore pregnante.

Ultimò, denique obedivit quoque LII. impiissimo Herodi, suo (etiam seclusâ suâ in Patrem Dei electione & elevatione) inferiori, rebeli suo, sceptri sui violento & injusto occupatori, verbo uno notissimo Tyranno, obedivitque sciens, volens, lubens, immò cum summâ modestiâ, & cui nulla unquam similis, cessit illius furori: tanti faciebat obedientiam ut illam sedibus & regnis anteponebat quam nullis ullus verbis unquam ita extulit ut D. Remigius apud D. Thomam in Catenâ ubi sic ille: *Hoc aditu recessit vita, quo ingressa est mors: per inobedientiam. Adæ omnes perditum sumus, per obedientiam Ioseph omnes ad pristinum statum incipimus revocari.*

Tu itaque Christiane qui hæc legis, LIII. vel audis, noli sub obedientiâ gemere ut sub jugo jumentum, sed ad exemplum Sanctissimi Patriarchæ Iosephi, Patris JESU, & Mariæ Sponsi, exhortante etiam Sancto Ambrosio serm. 3. in psalm. 118. *Erige cervicem tuam*, quia cum fers legem & obedientiam, dum caput tuum Deo ut auctori nature subdis in quantum homo in mundo, vel ut gratiæ auctori & consummatori in in quantum fidelis in Ecclesiâ, ei denique in Principibus ac magistratu tanquam ministris ab commissis in quantum civis in Patriâ. *Redimicula non vincula geris.*

CAPUT III.

De Paupertate Divi Iosephi rerumque terrenarum contemptu.

DUPLEX est paupertas, una L. necessitatis, altera virtutis: Prima, est onerosa & gravis: Secunda, generosa & levis: Prima, est egena & tenuis: Secunda, dives & opulenta: Prima, vilis & sordida: Secunda, nobilis & suspicienda: divitiarum verò, licet ex se non sint malæ, nec vituperandæ, quia tamen pericu-

H h h 2

107

losæ, & ut plurimum fomenta malorum, ideò illarum contemptus consulitur, & ei temper præferenda paupertas, quidquid in contrarium sentiant homines mundani, & nil nisi terrena sapiètes, idq; ex multis rationibus.

II. Prima, quia dives juxta vulgarissimam parcemiam aut iniquus aut iniqui hæres. Primò, iniquus vel quia iniquè acquiruntur vel quia solent iniquitati servire, vel quia homo ex quo per peccatum à rectitudine cecidit, nimis inordinatus est ut eis benè utatur ut debet: unica siquidem virtus, scilicet misericordia illas distribuit per eleëmofynam, quam adhuc sapissimè vanitas inficit. Sed è contra avaritia eas congregat cum injustitiâ & irreligione & mille aliis vitiis. Prodigalitas expendit cum gulâ & profusione, superbia ad ambitionem, vanitas ad luxum, pompam, & ostentationem, aliorumque contemptum, ira ad vindictam, luxuria ad corruptelam; ut meritò Salvator eas vocet, *Mammoneam iniquitatis*, quæ superbiæ, quæ libidini, quæ iræ, quæ vindictæ, quæ ludis, quæ luxui, quæ commessationibus, quæ histrionibus, quæ parasytis, quæ justitiæ labefectandæ, quæ pudicitia corrumpendæ servit: quare pauperes, qui non habent illas, non invident divitibus qui eas habent, quia periculum quod ex illis imminet divitibus, majus est malum incomparabiliter inopiâ, quam ipsi ex paupertate suâ patiuntur: divites verò quibus tanta ex illis incumbunt pericula, videant an illas tanti facere debeant, quanti solent.

III. Vel secundò, iniqui hæres est dives, ut enim profundè Divus Chryso-stomus in 1. ad Timoth. *Necesse est divitiarum initium ac radicem ex aliquâ iniquitate emanasse: unde id constat? ex eo quod Deus ab initio non fecit alium quidem divitem, alium verò pauperem, sed eandem omnibus aperuit humum: quo patet igitur cum illa communis sit, tu illius per multa jugera possides, proximus verò nec unam glebam: Pater, inquit, mihi ista reliquit: ille autem à quo ea suscepit? à majoribus scilicet: sed hi à quibus? necesse est profectò per successionis lineam ascendendo invenire principium: id autem injustitiâ vacare non potest.* Hæc

Chryso-stomus Sanctus.

Secundò, præferendam dicimus divitiis paupertatem virtutis, quia ditior est divitiis: licet enim paupertas aliquibus fortè indigeat, avaritiæ tamen, quæ ferè inseparabilis est à divitiis, omnia defunt: ut enim præclare latina Princeps eloquentiæ Cicero: *Tam deest avaro quod habet, quàm quod non habet.* Nam adeptis non gaudet dum novis semper inhiat, & miratur quod inimicus quem fugit eum nunquam deserat, ut Tantalus in aquis, inops & sitiens in medio abundantia, auro, quod sitit, ipsius captas non ipsum implere valente.

Hinc pulchrè Seneca etiam ex naturali lumine in hæc materiâ christianizans, *Parem Deo, inquit, idest scelicem, pecunia non faciet, Deus nihil habet, utpote qui omnibus omnia tribuens, se solo dives est & Beatus. Prætexta non faciet, Deus nudus est:* Nullum enim habet operimentum, præter lucem propriam, amictus lumine sicut vestimento. *Fama non faciet, Deum nemo novit, & multi malè de illo æstimant & loquuntur.* Imò etiam ab Athæis exhibatur, & ab impiis laceratur. *Non turba servorum, Deus solus est, & ante mundi creationem nullus erat qui eum coleret. Non pompa, læticiam ejus portantium, ipse vehit omnia, cuncta portans verbo virtutis suæ.* Quid ergo parem faciet Deo, idest scelicem? audiendum Senecam epist. 25. *Quisquis desiderium suum clausit, cum ipso love de felicitate contendit.* Et verissimum est illud quod sub nomine Philonis Judæi circumferitur, *Virtutis studiosus paucis indiget in confinio mortalis & immortalis naturæ situs.*

Tertiò, paupertatem virtutis divitiis præferendam dicimus, quia cum illa sit voluntatis, non est gravis, dumque paucis caret commodis, multis levatur curis quæ comitantur divitiis: Et sicut nihil est tam leve quod ei grave non sit, qui invitus aliquid facit, sic à contrario nihil est tam grave, quod non ei qui volens exequitur, leve esse videatur. *Nisi fortè, inquit Doctissimus Salvianus lib. de Provid. Antiquis illis prisce virtutis viris, Fabiis, Fabriciis, Concinnatis, grave fuisse existimamus quod*

quod Pauperes erant qui divites esse volebant, cum omnia scilicet studia sua omnes conatus suos, ad omnium emolumenta conferrent, & crescentes Reipublice vires privatam paupertate ditarent: nunquid parcam illam tunc agrestemq; vitam cum gemitu & dolore tolerabant, cum viles ac rusticos cibos ante ipsos exercebantur focos sumerent, eosq; ipsos capere ante vesperam non liceret? Nunquid egrederebantur quod avara illos a divite conscientia auri talenta non premerent? aut etiam argentum usum legibus coercerent? Nunquid illecebra & cupiditatis panam putabant, quod distenta aureis nummis marsupia non haberent? Cum patricium hominem, quod ad decem usque argenti libras dives esse voluisset, indignum curia iudicarent? non despiciebant tunc puto pauperes cuitus, cum vestem hirtam ac brevem sumerent, cum ab aratro accerferentur ad fasces, & illustrandi habitu Consulari, illis forte ipsis, quas assumpturi erant imperialibus togis, modicum sulcore pulverem detergerent. Itaque tunc illi pauperes Magistratus opulentam Reipublicam habebant. Et que rogo insania est, & que caecitas, ut egestuosam ac mendicantem Republicam divitias posse credant stare privatam? Tales ergo tunc veteres Romani erant, & sic illi tunc contemnebant divitias nescientes Deum, sicut nunc non spernant sequentes Deum.

VII. Sed nulla major, inquit gravissimus Tertullianus lib. de Patientia, ad pecuniam contemptum exhortatio est, quam quod ipse Dominus in nullis divitiis invenitur. Addit Apostolus Iacobus c. 2. Audite fratres dilectissimi, nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo, divites in fide & heredes, regni, quod repromisit Deus diligentibus se? ubi sic Glossa: Diligentius attendite, quia non qui ditiores in saeculo, hi sunt meliores in examine divino, & ideo non sunt praeferendi. Ubi & Divus Thomas Aquinas, paupertatem multum Christo placere advertit. Primum, quia eam sibi assumpsit: Etenim cum esset dives propter nos factus est egenus, 2. Corinth. cap. 8. Secundo, quia statim ut mundi incola esse cepit, paupertatis signa crexit: natus est enim in stabulo, & ut loquitur Ecclesia.

Fano jacere pertulit
Praesepe non abhorruit,

Parvoque lacte pastus est,
Per quem nec ales esurit.

Tertio, quia paupertatem inter homines converfians tenuit; *Vulpes forneas habent, & volucres caeli nidus filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet*, Matth. cap. 8. Quarto, quia pauperes elegit in Apostolos, erant enim Piscatores. Quinto, quia Regnum Caelorum promittit pauperibus Spiritu Matth. cap. 11. Sexto, quia paupertatis consilium tradidit: *Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quae habes & da pauperibus*, ibid. Ultimo, quia nudus mori voluit: ergo tam studiosus, tam amator paupertatis, non alios voluit in terris habere parentes quam pauperes, & divitiarum contemptores: licet enim propter edomitas in illis passiones, fomitem extinctum, & mentem ex toto in Deum erectam, nihil a divitiis, aliis periculosus, in illis timendum esset, quin è contrariis in bonum, ita usi fuissent qualiter nulli alii, quia tamen illarum abdicatio, etiam bono usu longè melior est, & tutior; ideo illam in eis non divitias exquirit.

VIII. Haec conjectura adeò fortis est ad probandam in illis Christi parentibus paupertatem istam virtutis, & divitiarum contemptum, ut sola sufficiat: sed tamen non desunt aliae: cum enim praeterea probant in Divo Iosepho. Primum, quod fabrilium exercuerit, ut patet ex Evangelio pluribus in locis: nec valet si dicas cum aliquibus, etsi Faber dicatur non tamen significari tenuem, sed architectum aut Magistrum qui plures ac diversi generis artifices sub se haberet, hoc enim supra refutavimus, part. 1. tract. 2. cap. 13. sect. 1. Vide Responsionem ibi. Secundò, patet ex paupertate hospitii ad quod ratione illius divertere coactus est in Bethleem, eò peractus ad pendendum Caesari censum cum Maria uxore sua, cum enim non esset eis locus in diversorio in eo Oppido, quia nimirum ditiores loco praecupaverant, & eis alii ab hospitalariis & cauponariis mercedem & luctum quaerentibus praeferrantur, debuerunt ad stabulum bestiarum desistere, ubi *enixa est puerpera Regem qui caelum terramq;*
regis

H h 3

regit per secula. Tertiò, ex oblatione pro Christo factà in Templo quando postquam impleti sunt dies purgationis Mariæ secundum legem Moysi, tulerunt IESUM in Ierusalem, ut sisterent eum Domino. Tenebantur enim Judæi strictè ex præcepto divinæ legis die à partu quadragesimo venire cum natis suis ad templum, & ibi pro illis offerre agnum anniculum: Quod si forte non potuisset manus illorum invenire ut agnum emerent offerendum, ob paupertatem, tunc & non aliter, par turturum offerebant, aut duos pullos columbarum: atqui Divus Josephus & Maria non agnum obtulerunt, sed par turturum aut duos pullos columbarum, Evangelio attestante Lucæ c. 2. Non ergo potuit illorum manus invenire ut Agnum offerrent: ergo pauperes erant. Hinc Venerabilis nostra Margareta à Sanctissimo Sacramento in verbis à nobis supra relatis part. 1. tract. 3. cap. 3. de illis ait: *Nihil eis præter Nazarethanam domunculam.*

IX.

Sed hæc eorum paupertas non fuit necessitatis, sed virtutis & electionis, probatur primò, de D. Josepho: nam ipse fuit filius legalis Heli ut diximus. & propterea secessit in ejus bona ex lege: Atqui Tritavus Heli in Genealogiâ Divi Lucæ cap. 3. dicitur etiam Joseph, qui fuit filius Mathatæ, suo tempore utramque gubernavit Galilaam, ut notavimus supra part. 1. tract. 2. cap. 14. sect. 1. num. 11. ex Josepho Judæo lib. 2. de bello Judaico cap. 25. & Philone item Judæo in Breviario temporum: Tanta ergo gloria, ut adhuc intulimus ubi supra, non potuit adeò fuisse detrita in Heli, ut nihil profus habuerit quod transmitteret in filium suum legalem & hæredem Divum Josephum.

X.

Ex quo præterea conficitur Divum Josephum paupertatem illam virtutis ex mentis opulentiâ elegisse, & amplexatum fuisse etiam antequam ad nuptias cum Virgine pervenisset, eaque bona patrimonialia in quæ successerat, exceptâ domo suâ Nazarethanâ ad habitationem necessariâ in pauperes distribuisse, quandoquidem ex tunc fabilem didicerat, eamque exercuerat ad victum comparandum.

Quoad Beatam Virginem verò, certum est ipsum fuisse Sanctorum Joachim & Annæ unicam prolem, ergo consequens quod ipsa fuerit bonorum ad illos spectantium hæres: unde Eusebius Emisenus: *Manifestum est, inquit, Beatissimam Virginem Mariam nobilissimam heredem, parentibus suis in hereditatem successisse, siquidem nec fratres habuit, nec habuisse legitur.* Bona verò habuisse nec exigua nimis manifestum est ex SS. Patribus, & patet ex sequentibus.

In his bonis occurrunt primò res immobiles, idest quæ soli sunt aut solo adherent, agri, prædia, domus, l. 23. ff. de usu. At constans est Patrum doctrina Divæ Virginis Parentes plura prædia & domos possedisse, & Beatam Virginem illa ab ipsis hereditasse. Nam primò Sancta Anna sterilis pro obtinendâ prole à Deo in horto suo orabat, ut asserunt Sanctus Germanus in Encomio de Virgine. Præsentat. Antiochus homil. 107. Epiphanius serm. de laudibus Virginis. Secundò, Sanctus Joachim, ut habet Sanctus Hieronymus, vel quisquis est Author lib. de Ortu Deip. inter opera Divi Hieronymi. *Ad Pastores qui cum pecudibus suis erant in pascuis suis secessit* Tertiò, plura habuerunt hinc & inde domicilia, quæ ex institutione de usufr. l. 15. ff. qui satisf. inter res immobiles numerantur: unum in Sepphoro seu Dio-Cæsareâ, quæ Urbs est in ipso Galilæa meditullio, quam Brocardus itiner. 5. Bredenbach. ibid. Fretellius pag. 49. noster Joannes Pascha Itinerarii d. 174. Salmeron Proleg. 41. & alii communiter, Patriam seu natale solum Divi Josephi existimant: Aliam domum tribuit Divo Joachimò Sanctus Damascenus lib. 4. de fide orthod. cap. 15. scilicet ad Piscinam probaticam prope templum: idemque asserunt alii inter quos Joan. Zeverinus Vera in Itiner. Hierosol. cap. 9. Bredenbach. 26. Julii, Salign. tomo 8. cap. 6. Vitriacus cap. 58. Will. l. 11. Belli Sacri cap. 15. & 16. noster Joannes Pascha citar. d. 107. qui dicunt utrumque Mariæ Parentem diem ibi obiisse, ibique Templum in honorem Beatæ Annæ extructum. Vide nostrum Lezanam in Annualibus.

nalibus. Et hæc quidem certa videntur, quæ verò de aliis ædibus, quas in Nazareth, Bethleem, & alibi habuisse dicuntur, non ita.

XIII. De mobilibus etiam bonis constat: nam divisio illa substantiæ quas in tres partes secabant Parentes Beatæ Virginis, quarum unam Templo, pauperibus alteram, tertiam sibi & familiæ suæ sustentationi addicebant, ut Sancti Patres observarunt, & communis est Traditio, testatur non modicam fuisse bonorum mobilium copiam quæ spectarunt ad illos. Cùm ergo Beata Virgo eorum unica proles, fuerit eorum hæres, & Divus Josephus per Beatam Virginem propter suum cum eâ matrimonium; undè illi tam pauperes ut supra, nisi ex electione voluntatis?

XIV. Addendum ad hæc quod Divus Josephus & Beata Deipara nato in Bethleem Christo, oblata à Magis preciosa munera vel acceptarunt, vel non; si non, quæ ratio poterit assignari nisi hæc, quod scilicet sanctam paupertatem professi, illa munera contra istud suum propositum admittere noluerint: Si verò acceptarunt (ut acceptasse censeant ferè omnes, & meo videri probabilius) quod ergò paucis ab inde diebus pro Christo, quem in Templo præsentarunt, non obtulerint nisi par turturum aut duos pullos columbarum, cùm tenerentur agnum offerre, si invenisset manus ipsorum unde illum habere potissent, oportet ut inde provenerit quod nihil amplius ex illis muneribus eis superesset: nam cùm essent divinæ legis observantissimi, & illius semper quod perfectius erat sectatores fidelissimi, absolutè autem tenerentur agnum offerre si habuissent undè illum emerent, sine dubio cùm illum non obtulerint, sed tantùm illud quod illi quorum manus agnum invenire non poterant, scilicet par turturum, aut duos pullos columbarum, ut ait Lucas, oportet certissimè credere quod illorum manus tunc non in venerit ut agnum illum offerre possent: At impium esset, vel etiam cogitare quod ea munera, vel illorum pretium tunc decoxerant. Ergo omnino necessarium est, quod cùm illi san-

ctam paupertatem ex mentis opulentiâ elegissent, consequenter omnia à se abdicarint, & nihil sibi præter Providentiam & proprium laborem referentes, omnia egenis erogarint.

Et hoc ut firmissimè statuimus, ita certissimè credendum, ita tamen ut hoc non tantùm Sanctæ Virginis virtuti concedatur, sed etiam Divi Josephi, habet enim hæc in re Sanctus Patriarcha noster optimam partem, ut potè in cujus jus & potestatem ista omnia transierant, & de quibus Beata Virgo ipsi ut capiti subiecta disponere non poterat nisi de ejus nutu.

Sed, inquires, potuerint Maria & Joseph bona sua mobilia non violata lege Moysis alienare, & in pauperes erogare eorum pretium: at immobilia qualia sunt prædia, pascua, pomaria, domicilia: neque poterant vendi aut in alios transmitti in perpetuum, cùm lex Levitici cap. 25. nimis manifesta sit, quæ decernit hæreditatem venditam in anno Jubilæi redire ad vendentem: unde Eusebius Emisenus homil. de Virgin. Nativit. Lege in Levitico & invenies quod nemo hæreditatem suam ex toto vendere potuisset, veniente namque Jubilæo omnis hæreditas ad proprium Dominum revertebatur. Quod si Josephus & Deipara fecerunt aliter, nec retinuerint in suâ potestate hæreditatem paternam, legem temerant, læserunt præterea Justitiam, quia ea bona sibi de jure asciscere poterant propinqui eorum, ipsi verò non fecerunt, ergo non fuere adeo pauperes.

Ad hanc objectionem duplex est responso. Prima est, ipsos renunciaffe hæreditati ad favorem illius qui eis in illâ successisset, quod justè potuisse fieri in lege veteri videtur: Cujus rei ratio ex eo petenda est quia ex tali renunciatione in proximiorum, nulla cuiquam fiebat injuria, secus esset si in distantes hæreditas transmissa fuisset, sed quia hæc via vix potuit esse in usu apud Judæos, obstabant enim filii, etsi moriebatur quis improlis, asciscerantur filii legales, relictis istis consanguineis proximioribus, non est credibile D. Josephum & Mariam tam recenter conjugatos viam tam inusitam accepisse

accepisse cum notâ insolitâ singularitatis. Quare ad secundam responsionem propero: Pro quâ

XVIII. Notandum primò ex Ulpiano in l. si quid vi, ff. de acquirenda vel amittenda possessione, ita dominium distinguui à possessione, quod illud nobis etiam invitis remanere possit, cum possessio statim recedat ubi id constituerimus: Quare dominium quod in hæredia, hortos, prædia, pascua, domos, habuere Divus Josephus & Maria, etiam in illis invitis perseverabat, etsi ea alienassent, cum ex lege Levitici citatâ fas non esset Hebræis ita se abdicare hæreditate paternâ; ut simul cum possessione abjicerent dominium.

XIX. Notandum secundò, alienari tamen potuisse in perpetuum à Divo Josepho & Deiparâ ædes & domicilia quæ in Urbibus habuerunt, patet hoc ex eadem Levitici lege cap. 25. citato, ubi sic habetur: *Qui vendiderit domum intra urbis muros, habebit licentiam redimendi donec unus impleatur annus, si non redemerit & anni circulus fuerit devolutus, emptor possidebit eam & posterius ejus in perpetuum, & redimi non poterit etiam in jubileo.* Aliter res se habebat de domiciliis ruralibus quæ alienari non poterant nisi ad tempus: Subditur enim ibidem. *Si autem in villâ fuerit domus, que muros non habet, agrorum jure vendetur, si ante redempta non fuerit in jubileo revertetur ad Dominum.* His prænotatis.

XX. Respondeo secundò, cum Beata Virgo & Divus Josephus tam pauperes fuisse probentur, argumentum est luce meridianâ clarius ab illis vendita quæ vendi poterant, scilicet armenta, greges & mobilia cætera, domos, etiam quas habebant in Sephoro seu Dio. Cæsariâ, & in Jerusalem. Alia verò hoc est fundos, pascua, hortos, pomaria, juxta legem usque ad annum Jubilæi, & congestam exinde pecuniam simul cum eâ quæ ex Magorum donariis provenerat dispersisse, & tantâ liberalitate in pauperes effudisse, ut nihil sibi ex iis, etiam nec unde agnum pro Filio offerrent, reservarint.

XXI. Igitur quia Lex Divina Moyse tradita permittebat abdicacionem posses-

sionis & ususfructus, dominii verò non item. Ita se gesserunt Beata Virgo Deiparæ & Sanctissimus ejus Sponsus, ut retento, licet invitè dominio, quo se libenter abdicassent, si potuissent, corû usumfructum vendiderint, quem largissimè sparserunt in egentes: quâ in re utriusque humilitas & charitas refulget, charitas in erogatione, humilitas in abdicacione & paupertate, quia ut docet Divus Thomas Aquinas 2. 2. quæst. 19. artic. 12. & 3. part. quæst. 40. artic. 3. ad 3. *Paupertas voluntaria est indicium maxima humilitatis.*

Dices paupertas quæ cum abdicacione rerum temporalium excludit etiam earum Dominium est perfectior illâ quæ stat solum in abdicacione usus fructus: Cum ergo paupertas D. Joseph (idem dic de B. Virgine) non excluderet dominium istud, ut jam responsum est, sequitur quod paupertas ejus non fuerit perfectissima. Respondeo quando retinetur dominium invitè, tantum abest ut hoc minuat perfectionem paupertatis, quin potius è contra illam augeat: at D. Josephus & D. Deipara invitè illud dominium retinuerunt, ô quam libenter, enim eo se abdicassent si potuissent, sed prohibebat lex divina: fuit ergo D. Josephus in omnibus virtutibus Evangelicis ante Evangelium eminentissimus, nam cum jure ad Regnum etiam subditis obedivit, virginitatem in conjugio servavit, & paupertatem cum dominio tunc inabdicabili conjungere potuit.

Sed ad majorem hujus sanctæ Paupertatis in Divo Josepho elucidacionem. Notandum ex Sanctis Patribus & Doctoribus, esse quatuor illius gradus, quorum primus est omnium bonorum temporalium abdicacio realis & in effectu, ita ut homo omnibus quæ possidet, & iis quæ possidere possit, dimissis, reddat se absolute incapacem & impotentem quidquam possidendi ut proprium. Magna est hæc actio: cum enim divitiæ media sint ad procuranda omnia hujus vitæ bona & corporis commoda, & è contra illius vitanda incommoda aut lenienda, propter quod tam Græci quàm Latini eas vocaverunt facultates, quod nomen signat illorum posse, respectu prædictorum: sine dubio

dubio magna res est iis se sponte & animo volenti privare. Quam ob rem Scriptura Ecclesiast. cap. 31. vers. 3. dixit. *Beatus vir qui post aurum non abiit, nec speravit in pecunia & thesauris.* Et denotans talem raritatem, subdit. *Quis est hic & laudabimus eum? &c.*

XXIV. Secundus gradus est illa non tantum abdicare, sed etiam affectum ad illa, ut nec habeat, nec habere velit, nec æstimet, nec curet: Hic gradus est præcedente perfectior. *Plus enim* (inquit Divus Bernardus tomo 1. serm. de Bon. deferend. *concupiscentia mundi quam substantia nocet. Et hæc est fugiendarum causa divitiarum, quod vix, aut nunquam valent sine amore possideri.*

XXV. Tertius gradus est, ut quis sit necessariis contentus, & caveat sibi à superfluis. Pro cuius intelligentia observandum est diligenter res posse esse homini necessarias aut superfluas duobus modis; Primò absolute & in summo rigore, ut v. c. ad vitam, panis & aqua sunt in rigore necessaria. Cætera sunt etiam in rigore superflua. Secundò, moraliter & modo ad infirmitatem humanam accommodato, non tamen sensualitati indulgenti. His positis.

XXVI. Per res necessarias quibus debet esse contentus pauper voluntarius in hoc tertio gradu constituendus, & superfluas à quibus debet abstinere, non intelligo extremas illas, & quæ sunt tantum in rigore tales, quibus etiam Sancti non semper se adstrinxerunt, imò nec Christus Sanctus Sanctorum, & norma paupertatis, sed illas quæ sunt moraliter tales, quibus communiter Sancti fuerunt contenti, aut saltem Religiosi bene timorati, & cum quibus, ab aliis tanquam à prohibitis abstinuerunt.

XXVII. Quartus gradus & ultimus est, ut non tantum toleremus sine perturbatione, si quando necessaria illa secundo modo desint, sed etiam gaudeamus, & etiam aliquando voluntariè ultimæ paupertatis effectus experiri velimus. Etcertè qui omnia quibus indiget, habet, & cui nihil deest unquam, nec in victu, nec in vestitu, nec in aliis necessariis, esto voluptuosus & superfluis careat: Pauper est gratus seu iucundus, austerum nomen portat, sed

non magnis impentis. *Non laudabile,* inquit Divus Vinc. Ferrerius tract. de vitâ spirit. cap. 1. *esse in paupertate, sed in paupertate paupertatem amare.* Quæ omnia facile erit unicuique in iis quæ diximus de Divi Iosephi paupertate reperire.

Verùm hæc generosa rerum terrenarum abdicatio, aded ex se meritoria & utilis ad cæterarum comparationem virtutum, hoc speciale adhuc habuit in Divo Iosepho, quod multum contulerit ad augmentum dulcissimi amoris in filium sibi divinitus datum & commendatum, simul & meriti incrementum, in eo scilicet alendo: Quippe non suorum hæreditas parentum, aut uxoris suæ lectissimæ cibavit IESUM, non famulatus Avorum aliquid ministravit, sed solus Iosephus, qui ideò voluntariè rerum omnium egestatem elegit & amplexatus est: Lac ipsum sacrorum Mariæ uberum, quod fuxit Iesus Infantulus, ex alimento crescebat quod Iosephi manus lucrata erant, & dederant, non alienæ, & ne ipsæ quidem hæreditates paternæ. Atque ita Christum ex suis sudoribus, pauperes Christi ex suis aluit bonis.

Considera ergò, Lector Amice, & tecum ipse perpende, si tam flagrans esset Regis alicuius in quempiam amor, ut nec cibari, nec vestiri, nec incedere, nec urbes ubibus commutare vellet, nisi ex istius unius, verbi causâ Petri famulato, quid de hoc homine sentiret? Nonne illum primum in amore Regis diceret? nonne ille in tuâ opinione secundus à Rege esset? Flagrans amor Verbi Dei in Divum Iosephum talis fuit, à nullo voluit quam ab ipso nutrirî, educari, vestiri, protegi, defendi, protectionem de loco ad locum instituire.

Tandem usum est adhuc valde considerandum in hæc Divi Iosephi paupertate, & rerum temporalium abdicatione, quod animi ejus fortitudinem & constantiam mirè commendat, & extollit, quod nimirum Hebræorum gens cum benedictionem Dei maximam, in abundantia rerum terrenarum poneret, eamque magni faceret, pauperes ut invisos Deo habebat, & sine

miseriordiã adiciebat; itaut ad eorum duritiem molliendam in ipsa etiam bruta animantia misericordiam impensam commendaret: vide ergo ubi, & quando Divus Ioseph paupertatem eatenus inusitatam aggreditur? & quomodo in illa eius spes in Deum, contemptus non tantum rerum temporalium, sed etiam iudiciorum humanorum, cœlestium amor, & omnium virtutum cohors effulgeat?

XXXI. Sed quia non omnium est ista paupertas, sed eorum tantum quibus datum est, pro generali omnium instructione dico, imitandam nobis in Sanctissimo Patriarchâ paupertatem spiritus: quamvis enim non omnes teneantur ad rerum omnium realem abdicationem & in effectu, tenentur tamen omnes habere paupertatem Spiritus, ut scilicet divitiarum si affluant cor eis non apponant, & sicut perfecti ex consilio Salvatoris reipsam cum affectu omnia relinquunt, ita ceteri omnes ea relinquunt in preparatione animi, si, & quando Deus voluerit.

XXXII. Videant autem omnes ne sibi falsò de hac preparatione animi ablandiantur: certè non est facilè nec obvium possidere divitias & non ab illis possideri: etenim si non adhærescunt divites affectu ad ea quibus potiuntur, cur adeò egrè eis se exuunt? cur tam ardentè quarunt? cur tam dolent cum perdunt? quàm pauci possunt dicere cum Senecâ lib. de vitâ Beatâ: *Ego divitias & presentes & absentes aequè contempnam, nec si alicubi jacebunt tristior, nec si circa me fulgebunt animosior: ego fortunam nec venientem sentiam, nec recedentem. Ergo terras omnes tanquam meas videbo, meas tanquam omnium.* Ac deinde. *Mihi divitiarum si effluerint nihil auferent nisi semetipsas. Tu stupebis, & videberis tibi sine te relictus, si illa à te recesserint: apud me divitiarum aliquem locum habent, apud te summum. Ad postremum divitiarum mea sunt, tu divitiarum.*

XXXIII. Affectus nostri nos decipiunt: illos liberos putamus, quod secus esse experimento discimus, avibus persimiles, qui tum primùm se sentiunt laqueo iretitas cum inde se expedire nituntur: vel ut corpus & anima, quæ

mutui amoris vim & vinculum non prius agnoscent, quàm illud jam instante per mortem dissolutione properum animadvertunt: exemplum hujuscè rei luculentum est adolescens ille, de quo Matthæi cap. 19. hic quantum divitiarum esset implicatus amori ante non pensavit, quam consilium Salvatoris de reali & actuali rerum omnium quas possidebat abdicatione audivit, quamvis diu ante in preparatione animi omnia reliquisse putaretur, utpote qui mandata servaverat: dicente enim Christo, *Vade & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni & sequere me, discessit tristis; potiusque elegit manere dives. Et quot sunt isti similes?*

Causa rei hujus, cujus tam frequenter experimentum fecimus, est quod amor proprius & commodorum nostrorum nobiscum natus, in nobis altè latet, nec se citò prodit, sed abscondit, & latenter, quia naturaliter, in nobis sua agit: unde non facilè discernitur, nisi per effectus, cum scilicet bonis possessis, & in affectu nostro positus, excidendum esse timemus, vel de facto excidisse videmus: non ergo fidamus cuicumque affectionum nostrarum præsumptæ indifferentiæ, nisi eam benè exploraverimus: Certa erit rerum abdicatione in preparatione animi, si reipsam eas abdicaverimus, ut fecit D. Iosephus.

Res est certè multis deploranda lachrymis, quod cum agitur de rebus temporalibus, quàm maximam possumus diligentiam & curam ad res adeò viles, quæ nos relinquunt, aut quas fortè citius quàm cogitamus relinquemus, comparandas incumbimus, nihilque omittimus eorum quibus nos eas securissimè assequuturos arbitramur: at ubi de negotio agitur omnium negotiorum, eò scilicet, in quo vertitur laus animæ æterna, speculativas nescio quas quærimus sententias & distinctiones, & quæcumque vel tenuem habent verisimilitudinis speciem rimamus, ac totis amplectimur ulnis, quibus tanquam oraculis adhæremus, revera id agentes, ut sub speciosis & apparentibus prætextibus amorem proprium nutriamus, appetitiones nostras

nostras altè rebus caducis immerfas, & ab eis divelli refugientes, in perniciem noſtram foveamus; cum tamen non ignoremus, non ita facile eſſe opibus & commoditatibus frui, quin ſua, id eſt ipſarummet opum & commoditatum cauſa, appetantur. Non ignoremus etiam nos non eſſe ſecuros, dum illis perfruimur, à periculo illas immoderate amandi: cor enim humanum facile omnibus quæ frequentat adhæreſcit.

XXXVI. At, inquit Abraham dives erat, divites erant Patriarchæ, & nihilominus ille Sanctus, & hi quoque Sancti: Tu bene quidem. Sed quando tibi erit proles unica ut illi, & jubente Deo adhuc ei ſacrificandam præter nudam animi præparationem, enſem exertum, & extentam te habere dexteram videro ut ille; tunc te cum illo ſanctum eſſe non difficile credidero, & ex illa animi præparatione, de hæc Spiritus paupertate judicare poterò, niſi quod adhuc animadvertam conditionem & tempora illorum Sanctorum Patrum longè à noſtris diſcrepare.

XXXVII. Si enim unquam fuit difficile divitè ſalvari, nunc maximè id verum eſt, cum mundi vanitatem ad ſummum excreviſſe videmus: Nam ſicut cum tranquillum eſt mare, poteſt quidem onuſta mercibus navis ſecurè viam agere, & ad portum tandem pertingere: ſed ſi mare intumuerit, & tempeſtas navem concuſſerit, non ita, oportet illam exonerare & merces in mare projicere, aliàs naufragium faciet. Ita fuit aliquando mundus ſerenus ac tranquilluſ, cum ſcilicet iſti Patriarchæ vivebant: tunc ciborum nulla precioſitas, veſtium cultus nulluſ, faſtuſ & arrogantia nulla, & idè licet divites, viam in cœlum agebant, ſed nunc, nunc, tempeſtas eſt, quantuſ enim ciborum apparatus? quantuſ in veſtibus luxuſ? quantuſ in moribus faſtuſ? quanta in omnibus vanità? Vides ergò, ô homo! in iſtorum medio cor tuum tanquam mare fervens, quod quieſcere non poteſt, vides affectuſ nimioſ exurgenteſ quibuſ divitiæ vim tribuunt, ac fomenta miniſtrant, agitur ergò jam de ſumma rerum omnium, de animâ, de ſalute tuâ, quare vide quid pro ſecuritate tuâ

agendum habeas.

Porro paupertatem Chriſti Evangeliftæ proſecuti, Regalem Divi Joſephi Patris Generationem & originem non prætermiſerunt, ſed præmiſerunt, ne illa deſpiceretur in Chriſto, & ejuſ parentibus: quamvis enim pauperes eſſent, erant tamen maximè nobileſ: nec ad tantam paupertatem deciderant, ſed ſpontè deſcenderant: Voluit verò Chriſtuſ Parenteſ ſuoſ nobileſ ſimul eſſe & pauperes, ſicut & ipſe fuit: Nobileſ, quia nobilitaſ ad virtutem incitat: Pauperes, quia divitiæ ſunt irrimenta & fomenta malorum.

C A P U T I V.

De Caſtitate Divi Joſephi.

DIVUS Hieronymuſ lib. I. contra Iovinianum ait: *Omneſ virtuteſ Spirituſ quaſi ſolidiſſimum fundamentum continentia ſuſtentat.* Nimirum ut longè ante Divuſ Iacobuſ Apoſtuluſ in epiſt. ſua Canonice. c. 13. ait. *Quæ de ſuſſum eſt ſapientia, primum quidem pudica eſt.* Græcè pro pudica, eſt *agni*, & Syriacè *dachia*, hoc eſt pura, caſta, impolluta à rebus venereis: inde *agnuſ* frutex in arborem aſurgens, vocatur Latine *virex*, quo conciliari caſtitate dicunt Naturaliſtæ: quaſi ſit nō tantum *agnuſ*, verum etiam *agenoſ*, id eſt impediens generationem.

Ergo Sapiencia quæ de ſuſſum eſt, *primum pudica eſt*, hoc eſt caſta, ut enim optimè Cicero lib. de Senectute. *Omne animi lumen extinguitur à voluptate, & quo major eſt, eò magis mentem à ſua ſede & ſtatu dimovet.* Quid deinde Iacobuſ? *Pacifica, modeſta, ſuadibilis, boniſ conſentiens, plena miſericordiæ, & fructibus boniſ, non iudicans, ſine ſimulatione,* vides ergo ut omneſ virtuteſ ſpirituſ quaſi ſolidiſſimum fundamentum continentia ſuſtentat.

Et merito quidem, quomodo enim animuſ melioreſ exciperet diviniſ lucis radiuſ, niſi eſſet inſtar nitidiſſimi chryſtalli, qui quanto terſiore eſt, eò copioſiuſ illiſ perfunditur? Quare cum hic tractatuſ ſit de Divi Joſephi virtuti-